

UNA PRESÈNCIA DAVANT LA NECESSITAT DEL MÓN

ELECCIONS
EUROPEES 2019

Les eleccions europees ens obliguen a **eixamplar la mirada**, més enllà de l'horitzó propi de cada nació, per més que els problemes interns de cada país de la UE siguin considerables i afectin de forma més directa les nostres vides.

En el passat, existien certes compartides en les quals d'alguna manera tothom s'hi reconeixia. Avui ja no és així. Estem vivint **una etapa completament nova de la història**, caracteritzada per un esvaïment cada vegada més notable de l'interès per la realitat i, en moltes ocasions, per una passivitat paralitzant. L'experiència quotidiana està marcada per interrogants recurrents: com conviure amb qui és diferent de nosaltres?, per què val la pena formar una família, establir relacions duradores?, com podem educar els fills?, quin sentit té comprometre's pel bé comú?

No són pocs els qui estan desorientats i es pregunten com es fa per superar aquella inseguretat existencial que mata l'esperança i bloqueja la capacitat de trobada, de diàleg i d'iniciativa, a tots els nivells.

Des d'on tornar a començar?

Hi ha una dada que tots tenim en comú: que malgrat les pors i inseguretats, **el cor humà no aconsegueix rendir-se** del tot. «Podem sorprendre'l en els més variats temptejos, de vegades confusos però no per això menys dramàtics i, d'alguna manera, sincers, que els europeus dels nostres dies realitzen per obtenir aquella plenitud que no poden deixar de desitjar» (Julián Carrón).

Vegem, doncs, alguns d'aquests intents, a fi d'obtenir recomanacions que ens serveixin per afrontar la situació en què ens trobem. Només partint d'experiències de canvi en acte podem treure'n indicacions per al futur.

Algunes d'aquestes històries es narren a la revista *Huellas* del mes d'abril, dedicada a les eleccions europees.

A L'ITÀLIA un centre cultural organitza un cicle de trobades sobre Europa i hi convida un famós economista a participar-hi. Durant el sopar, els organitzadors li fan algunes preguntes sobre política. Ell respon: «no hi ha esperança, els italians han acabat en un abisme, entrarem en recessió». El diàleg es complica perquè tanca de seguida qual-sevol tipus de discussió. Un cop a la ponència, aquest economista veu la sala plena de gent; sobretot, veu persones veritablement interessades, que fan preguntes, i això l'empeny a dialogar. Al final de la vetllada, comenta als organitzadors: «heu vist que no he estat tan pessimista com al sopar?». Aquell públic, tan extraordinàriament atent i curiós, va posar en dubte la seva empedreïda certesa.

A HOLANDA una mare musulmana que busca una escola per a la seva filla, que pateix una seriosa malaltia i necessita atencions especials, demana plaça en una escola catòlica que acaba d'obrir. Quan el director li pregunta que per què precisament allí -un centre petit i poc preparat per a aquest tipus d'exigències-, ella respon: «m'he adonat que aquí la meva filla se la pot estimar molt». Mesos després, quan el Consell municipal discuteix si finançar o no el col·legi, la mare s'hi presenta, amb tots els altres pares, davant uns polítics que «no havien vist mai una mobilització com aquella», demanant que l'escola pugui existir perquè és un bé per a tots.

A LITUÀNIA una ONG comença a treballar amb orfes i famílies en situació de risc. Una realitat complexa en un país on el model, abans d'entrar a la UE, encara era el *internat* soviètic, l'orfenat estatal. Gràcies a la seva tasca, i dialogant amb la política, aquesta ONG ha contribuït a fer noves lleis sobre l'adopció, acollida i recolzament a famílies amb dificultats. «Ha contribuït a un canvi de mentalitat», fan saber al Ministeri de Serveis Socials. Amb quin mètode? «Quan trobem gent amb problemes, no comencem a analitzar les dificultats, sinó que cerquem els seus recursos positius: relacions, capacitats i desitjos. La gent no se n'adona de les coses positives que hi ha a la seva vida. Si els ajudes a veure-ho, canvien d'actitud i intenten començar de cap i de nou».

A ESPANYA davant la crisi econòmica, un grup de famílies d'una petita localitat decideix ajudar a qui no arriba a final de mes, recollint aliments i portant-los a les seves cases per parelles. D'aquesta manera, no només responen a la necessitat material, sinó que creen vincles d'afecte i amistat entre les famílies. La necessitat material, que potencialment podria ser un motiu de violència, es converteix en una oportunitat per estrènyer relacions entre els veïns. L'ajuntament en pren nota i els concedeix un local per afavorir i ampliar la seva activitat.

Què han trobat totes aquestes persones per arribar a canviar d'actitud davant la realitat, superant pors i obcecacions?

Que potser no és cert que, fins i tot abans de trobar una solució a milers de problemes quotidians, **el que tots necessitem és quelcom que sigui capaç de canviar-nos la mirada**, de fer-nos tornar a assaborir el gust de la vida, despertant les nostres ganes de fer coses?

Fent memòria de l'inici de les seves classes al Batxillerat Berchet de Milà, a mitjans dels anys cinquanta, Luigi Giussani observava: «la nostra presència a l'escola no va començar buscant un projecte alternatiu; vam entrar-hi amb la consciència de dur-hi allò que torna humana la vida i autèntica la recerca de la veritat».

El que ens cal, abans que cap altra cosa, no és l'enèsima teoria política ni tampoc una nova estratègia organitzativa, sinó trobar una vida; **una vida que tingui la força** de tornar-nos a obrir a l'esperança, **de tornar a encendre en nosaltres l'interès per la nostra existència** i la dels nostres familiars, amics, companys, veïns, fins deixar-nos provocar per les eleccions del proper mes de maig.

Compartint les angoixes i problemes de tots, el papa Francesc ens convida a realitzar una «amistat social», per a un diàleg i una trobada en què **cadascú ofereixi la contribució de la seva pròpia experiència** a la vida comuna.

Per això, veiem les eleccions europees com **una gran ocasió**, sobretot **de verificar la pròpia experiència**, i ens preguntem:

- **L'experiència que visc, com pot despertar en mi una passió pel bé comú?**
- **Quina contribució ofereixo a la vida social i política del lloc on visc?**
- **En què veig que els valors fundacionals d'Europa s'encarnin novament en les meves experiències compartides?**
- **Què ha fet néixer en mi i quina iniciativa em suggereix la cita electoral?**
- **Quins criteris em guien en relació amb el contingut de la campanya electoral i la decisió del vot?**